

Betragtning, at den anser det for ønskeligt, at Kommunens Repræsentant i Udvalget tillige har noget Kendskab til Sygekasseforhold, *eller* fordi den paagældende — uanset at han selv er Sygekassemedlem — er den, som bedst vil være i Stand til at varetage Kommunens Interesser i Udvalget. I begge Tilfælde synes det at ville være mindre rimeligt, at Kommunalbestyrelsen ved Regler i Loven skulde være afskaaret fra at indsette en saadan Person i Udvalget.

Fra Lægernes Side synes der herefter ikke at kunne indvendes noget herimod, navnlig da det Hensyn, som har ført til at lade Lægestanden repræsentere i Udvalget, i Virkeligheden egentlig slet ikke er Hensynet til Standens Interesser som saadan, men alene det, at Lægestanden gennem sin Livsgerning almindeligvis maa antages i særlig Grad fremfor andre Samfundsklasser at have Forudsætninger for at bedømme, hvorledes en Persons eller en Families økonomiske Forhold stiller sig paa Grund af særlige Forhold som Sygdom o. lign.

At dette har været Hensynet, fremgaar af den Betænkning, som i sin Tid blev afgivet af den af Indenrigsministeriet under 4. Juli 1885 nedsatte Sygekassekommission, og som er blevet afgørende for Formuleringen af Lovens § 9. Det anføres her (Side 60), „at Sammensætningen af Udvalget — et Kommunalbestyrelsesmedlem, et af Sygekassens Bestyrelse valgt Medlem og Kassens Læge — er foretaget saaledes, at man haaber at værne baade om Kassens, om det offentlige og om Befolkningens Interesser“; da de to førstnævnte Interesser maa antages at skulle varetages henholdsvis af Sygekasserepræsentanten og af Kommunerepræsentanten, maa det formentlig være Lægens Hverv at varetage Befolkningens Interesser i Almindelighed.

Jeg tillader mig med Hensyn til foranstaaende tillige at henvise til min Skrivelse af 25. Oktober 1924 til Socialministeriet (Sag: Journal Nr. 16—124—24).

I øvrigt vil Lægen jo altid være i Mindretal, hvis de af Kommunen og Sygekassen valgte Repræsentanter er enige, og naar man — jævnfør foran — forudsætter, at det af Kommunalbestyrelsen valgte Udvalgsmedlem, selv om han tillige er Sygekassemedlem, først og fremmest varetager Kommunens Interesser, bliver Lægen følgelig ikke derved anderledes eller daarligere stillet med Hensyn til Varetagelsen af sin Stands Interesser, end han ifølge Udvalgets Sammensætning altid maa være.

Naar Lægeforeningen dernæst foreslaar, at Lægen i Udvalget ikke maa være Medlem af Kommunalbestyrelsen, forstaar jeg ikke dette Standpunkt, naar man udgaar fra Lægernes, navnlig i økonomiske Hensyn bundende Interesse i, at kun Personer, som virkelig er ubemidlede i Sygekasselovens Forstand, er ubemidlede nydende Medlemmer af Sygekassen og derigennem berettigede til Lægehjælp efter de for dem gældende Takster. Tværtimod synes Lægernes Standsinteresser paa dette Punkt at maatte stemme ganske overens med de Interesser, Lægen kan tænkes at maatte arbejde for i sin Egenskab af Kommunalbestyrelsesmedlem, nemlig at kun Personer, som virkelig er ubemidlede i Sygekasselovens Forstand, har Adgang til Frikørsel, Nedsættelse af Sygehustaksten etc.

I øvrigt skal jeg bemærke, at det efter Inspektoratets Erfaring er meget sjældent, at Lægen i Udvalget afgiver et Votum, der afviger fra de to andre Udvalgsmedlemmers, og Udvalgene er — som det vil være Ministeriet bekendt — som Regel yderst lemfældige i deres Bedømmelse af, hvorvidt Medlemmet vedblivende bør anses ubemidlet i Lovens Forstand og altsaa kan forblive i Sygekassen.

Jeg ser derfor for mit Vedkommende ingen Grund til at foretage den af Lægeforeningen ønskede Ændring i Lovens § 9, men for saa vidt Ministeriet — uanset foranstaaende — maatte være sindet at søge Lægeforeningens Henstilling imødekommet, skal jeg ikke udtale mig derimod, idet jeg dog henstiller, at der forinden om Sagen forhandles med de forskellige kommunale Landsorganisationer.

Statens Sygekasseinspektorat, den 12. Marts 1927.

Borberg.

Erik Dreyer,
fg.

Til Ministeriet for Sundhedsvæsen.